

Cartea lui Daniel - Numărul șaptesprezece

Conexiuni profetice: Chipul de aur al lui Nebucadnețar și Legea Duminicală

Jeff Pippenger

2023-12-12

Sora White identifică adesea chipul de aur de pe câmpia Dura drept legea duminicală.

A fost instituit un sabat idolatru, așa cum chipul de aur a fost ridicat pe câmpia Dura. Și, după cum Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a emis un decret ca toți cei care nu se vor pleca și nu se vor închina acestui chip să fie uciși, tot astfel se va emite o proclamație prin care toți cei care nu vor cinsti instituția duminicii vor fi pedepsiți cu întemnițarea și cu moartea. Astfel, Sabatul Domnului este călcat în picioare. Dar Domnul a declarat: «Vai de cei ce dau decrete nelegiuite și de cei ce scriu asupra pe care au prescris-o» [Isaia 10:1]. [Țefania 1:14-18; 2:1-3, citat.] Manuscript Releases, volumul 14, 91.

În acest pasaj anume, Sora White face trimitere la cartea lui Țefania și, procedând astfel, adaugă la legătura profetică dintre capitolul al doilea și capitolul al treilea din Daniel. Țefania arată că poporul lui Dumnezeu trebuie să se strângă laolaltă înainte de decret. El identifică, de asemenea, o solie de trâmbiță, care este un simbol al unei solii de avertizare, îndreptată împotriva cetăților (Statelor) și turnurilor (Bisericii). El indică o strângere, care constituie elementul «de șapte ori», ce are loc atunci când este înălțată rugăciunea din Levitic 26. El identifică un «neam care nu este dorit», subliniind totodată sosirea judecății executive a lui Dumnezeu, care începe odată cu legea duminicală și escaladează până la a Doua Venire a lui Hristos.

Ceea ce precede decretul legii duminicale este formarea chipului fiarei. Formarea chipului fiarei este testul vizibil al care sunt confrunțați cei din poporul lui Dumnezeu, care au trecut anterior proba alimentară. Înaintea decretului, care este al treilea (testul de turnesol), poporul lui Dumnezeu, pe care Sofonie îl identifică drept un „neam care nu este dorit”, este chemat să se adune împreună. Prima profeție a lui Ezechiel este mesajul străngerii laolaltă, dar ea se împlinește doar pentru aceia care își recunosc starea de împrăștiere și se roagă rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, așa cum a făcut Daniel, în capitolul nouă.

Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine cu mare grabă; iată glasul zilei Domnului: acolo viteazul va striga cu amar. Ziua aceea este zi de mânie, zi de necaz și de strâmtorare, zi de pustiire și de nimicire, zi de întuneric și de negură, zi de nori și de întunecime deasă, zi a trâmbiței și a strigătului de război împotriva cetăților întărite și împotriva turnurilor înalte. Și voi aduce strâmtorare peste oameni, încât vor umbla ca orbii, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; și sângele lor va fi vărsat ca praful, iar carnea lor ca gunoiul. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea izbăvi în ziua mâniei Domnului; ci întreaga țară va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci El va face o nimicire grabnică a tuturor celor ce locuiesc în țară. Strângeți-vă laolaltă, da, adunați-vă, neam nedorit, înainte ca hotărârea să se împlinească, înainte ca ziua să treacă precum pleava, înainte ca mânia aprinsă a Domnului să vină peste voi, înainte ca ziua mâniei Domnului să vină peste voi. Căutați-L pe

Domnul, toți cei smeriți ai pământului, care împliniți judecata Lui; căutați dreptatea, căutați smerenia: poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului. Țefania 1:14–2:3.

În Scripturi, un „om viteaz” este un om puternic, iar prima mențiune a unui „om viteaz” îl privește pe Ghedeon.

A venit un Înger al Domnului și s-a așezat sub un stejar care era la Ofra, a lui Ioas, abiezeritul; iar Ghedeon, fiul său, treiera grâu lângă teasc, ca să-l ascundă de madianiți. Și Îngerul Domnului i s-a arătat și i-a zis: Domnul este cu tine, viteazule. Iar Ghedeon i-a zis: Ah, Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate acestea? și unde sunt toate minunile Lui despre care ne-au istorisit părinții noștri, zicând: Oare nu ne-a scos Domnul din Egipt? Dar acum Domnul ne-a părăsit și ne-a dat în mâna madianiților. Și Domnul s-a uitat la el și i-a zis: Du-te cu puterea aceasta a ta și vei izbăvi pe Israel din mâna madianiților; oare nu te-am trimis Eu? El i-a zis: Ah, Domnul meu, cu ce voi izbăvi pe Israel? Iată, familia mea este cea mai săracă în Manase, iar eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu. Și Domnul i-a zis: Negreșit, Eu voi fi cu tine, și vei bate pe madianiți ca pe un singur om. Judecători 6:11-16.

În cartea lui Țefania, omul viteaz, care este totodată Ghedeon, trebuie să strige cu amărăciune. Cuvântul „strigăt” este un simbol al Strigătului de la miezul nopții din zilele de pe urmă, iar cuvântul „amar” reprezintă indignarea dreaptă. Ghedeon, sau „omul viteaz” al lui Țefania, este un simbol al soliei lui Ilie, care are responsabilitatea de a arăta poporului lui Dumnezeu păcatele lor și, desigur, păcatele părinților lor.

Strigă în gura mare, nu te opri; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu călcarea lui de lege și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Toți prorocii sunt în acord unii cu alții în zilele de pe urmă, astfel încât solia de trâmbiță a lui Isaia este totodată „strigătul” viteazului din Țefania, care este Ghedeon, iar toți îl identifică pe mesagerul Ilie și lucrarea sa în zilele de pe urmă. În Isaia, versetele următoare identifică păcatele lor drept prezumție, căci ei cred că de fapt se închină și Îi slujesc Domnului.

Totuși Mă caută în fiecare zi și se desfată să cunoască căile Mele, ca un neam care a lucrat neprihănirea și n-a părăsit rânduiala Dumnezeului său: Îmi cer rânduielele dreptății; se desfată să se apropie de Dumnezeu. Isaia 58:2.

Strigătul amar al viteazului este mesajul Strigătului de la miezul nopții, care include revelația că 18 iulie 2020 a fost un păcat săvârșit cu îndrăzneală împotriva Domnului, de care trebuie să ne pocăim și pe care trebuie să-l mărturisim. Esența mesajului Strigătului de la miezul nopții constă în formarea icoanei fiarei și în judecata ulterioară abătută asupra Statelor Unite, iar apoi asupra lumii, de către Islam.

Când rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase va fi împlinită la sfârșitul pustiei celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, ceea ce este de preț și ceea ce este josnic vor fi deosebite. Înțelepții și neînțelepții ori vor avea untdelemnul de aur, ori nu îl vor avea, iar atunci vor fi ca „un singur om” al lui Ghedeon. Potrivit lui Țefania, înainte de decretul legii duminicale, Ghedeon, care este Ilie, care este Ezechiel, care este omul viteaz, va prezenta solia Strigătului de la miezul nopții,

însoțită de amărăciunea de a le arăta poporului lui Dumnezeu păcatul participării lor la predicția din 18 iulie 2020 și încercarea lor nejustificată de a-și îndreptați predicția după ce aceasta a eșuat cu desăvârșire.

Țefania identifică o strângere laolaltă a poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, care precede decretul legii duminicale. Această strângere laolaltă este, de asemenea, reprezentată de prima profeție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte.

Am prorocit așa cum mi s-a poruncit; și, pe când proceam, s-a făcut un vuiet și, iată, o cutremurare, și oasele s-au adunat laolaltă, fiecare os la osul său. Și când am privit, iată, au venit peste ele vinele și carnea, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Ezechiel 37:7, 8.

Ezechiel a prorocit oaselor uscate care zăceau moarte pe ulița acelei cetăți din capitolul unsprezece al Apocalipsei, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Mai întâi sunt adunate laolaltă.

Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se numește Sodoma și Egiptul, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și cei dintre popoare, seminții, limbi și neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Apocalipsa 11:8-10.

Ei sunt strânși laolaltă pe măsură ce cele trei zile și jumătate ajung la încheiere. Cele trei zile și jumătate reprezintă timpul întârzierii din capitolul douăzeci și cinci din Matei, dar sunt totodată împrăștierea celor „șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. Cei care sunt strânși au fost mai înainte împrăștiați, iar Țefania îi identifică drept un „neam nedorit”. Neamul care nu este dorit este alcătuit din aceia care au fost morți pe străzi, în timp ce lumea se bucura de trupurile lor moarte, dar care sunt strânși laolaltă și devin apoi neamul care este ținta atacului puterii balaurului din zilele de pe urmă, putere care o înalță pe desfrânata Tirului drept capul lor.

O cântare sau psalm al lui Asaf. Nu-Ți ține tăcerea, Dumnezeule; nu Te liniști și nu rămâne nemișcat, Dumnezeule. Căci, iată, vrăjmașii Tăi fac zarvă, iar cei ce Te urăsc și-au ridicat capul. Au urzit sfat viclean împotriva poporului Tău și s-au sfătuit împotriva celor ascunși ai Tăi. Au zis: Veniți, să-i nimicim ca să nu mai fie un neam, pentru ca numele lui Israel să nu mai fie pomenit. Căci s-au sfătuit la un loc, într-un cuget; s-au legat prin legământ împotriva Ta. Psalmul 83:1-5.

Intenția lor este să ia Israelul spiritual al zilelor din urmă și să-l arunce în cuptorul de foc al lui Nebucadnețar. Când oasele moarte aud pentru prima dată „glasul” lui Isaia, strigând mesajul Strigătului de la miezul nopții, ele sunt încă în pustia celor trei zile și jumătate. Atunci ei trebuie să aleagă să-L primească sau să-L respingă pe Mângâietorul pe care Hristos a promis că Îl va trimite, care îi convinge de păcatul lor din 18 iulie 2020.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți pe inima Ierusalimului și strigați către ea, că lupta ei s-a isprăvit, că nelegiuirea ei este iertată; căci a primit din mâna

Domnului îndoit pentru toate păcatele ei. Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustie un drum pentru Dumnezeu nostru. Orice vale va fi înălțată, și orice munte și orice deal vor fi smerite; și cele strâmbe vor fi îndreptate, iar locurile aspre vor fi netezite. Și slava Domnului se va descoperi, și toată făptura o va vedea laolaltă; căci gura Domnului a vorbit. Isaia 40:1-5.

Pasajul care identifică lucrarea glasului celui ce strigă în pustie conține informații foarte detaliate. Mesajul lui va fi întemeiat pe o revelație a caracterului lui Hristos, așa cum este indicat de faptul că „slava”, care este caracterul lui Hristos, va fi descoperită. Apocalipsa lui Isus Hristos care este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă este o dezpecetluire a caracterului lui Hristos, așa cum este reprezentat de elementul caracterului Său care este prezentat ca Alfa și Omega. Se va descoperi, de asemenea, că caracterul Său este „adevăruț”.

Un alt detaliu este că, atunci când glasul începe să strige, el se află încă în pustia celor trei zile și jumătate, căci strigă în pustie. În mod profetic, când începe lucrarea lui, cei doi martori sunt încă morți în ulița care străbate valea lui Ezechiel. Un alt fapt specific este că, atunci când glasul își începe lucrarea, întreaga lume va avea acces la mesaj. O altă observație este că mesajul este dat în perioada zilelor de pe urmă, când Hristos șterge păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii, căci nelegiuirea lor a fost iertată. Tristul fapt, care este de asemenea dezvăluit „rând după rând”, este că numai cei care îndeplinesc exigențele Evangheliei vor primi iertarea care se săvârșește în acea istorie.

Doar cei care răspund cerințelor asociate rugăciunii din Leviticul 26 vor avea păcatele lor și păcatele tatălui lor șterse, căci vor fi primit „îndoit pentru toate păcatele ei”. „Mâna” Domnului, asociată cu păcatele lor și cu păcatele părinților lor, este un simbol al primei dezamăgiri, în care Domnul a acoperit cu mâna Sa o greșală care a produs prima dezamăgire. În istoria milerită, mâna Sa a împiedicat poporul lui Dumnezeu să vadă un adevăr ascuns. Mâna Sa, în acea istorie, a reprezentat providența Sa divină. În zilele de pe urmă, mâna Sa reprezintă respingerea, de către poporul lui Dumnezeu, a unui adevăr revelat de către poporul lui Dumnezeu, iar mâna Sa reprezintă atunci judecata Sa divină.

La glasul primei profeții a lui Ezechiel, morții se alcătuiesc laolaltă, dar încă nu stau în picioare ca o oaste puternică. Cea de-a doua profeție din capitolul treizeci și șapte al lui Ezechiel împlinește aceasta, aducând suflarea care vine din cele patru vânturi.

Atunci El mi-a zis: Procește către vânt, procește, fiu al omului, și spune vântului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, o, suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască. Și am prorocit cum îmi poruncise, și suflarea a intrat în ei, și au trăit și s-au ridicat pe picioarele lor, o oaste foarte mare. Apoi mi-a zis: Fiul omului, aceste oase sunt toată casa lui Israel: iată, ei zic: Oasele noastre s-au uscat și nădejdea noastră s-a pierdut; suntem tăiați de tot. De aceea, procește și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi scoate din mormintele voastre, și voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți cunoaște că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice

Domnul. Ezechiel 37:9-14.

Acel duh din profeția lui Ezechiel este solia pecetluirii, căci vine din cele patru vânturi.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

Cele patru vânturi se ridică din răsărit, iar, în mod profetic, Islamul este atât „vântul de răsărit”, cât și „fiii răsăritului”. „Suflarea” lui Ezechiel, care transformă trupurile alcătuite în „o oaste foarte mare”, este solia care îi pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Solia pecetluirii din capitolul șapte al Apocalipsei vine din răsărit. Acea solie este solia Strigătului de la Miezul Noapții, iar Țefania o identifică drept trâmbița „alarmă împotriva cetăților întărite și împotriva turnurilor înalte”.

Un turn este un simbol al Bisericii.

În pildă, stăpânul casei îl reprezenta pe Dumnezeu, via reprezenta poporul iudeu, iar gardul era legea divină care constituia ocrotirea lor. Turnul era un simbol al templului. The Desire of Ages, 597.

În profeția biblică, o cetate este o împărăție. Papalitatea este „Babilonul”, „cetatea cea mare”. Franța și, ulterior, Statele Unite sunt „cetatea cea mare” a „Sodomei și Egiptului”. Ierusalimul este „cetatea cea mare” care se pogoară din cer. Mesajul lui Sofonia este împotriva cetăților și turnurilor, sau împotriva unirii dintre biserică și stat, care, prin definiție, este chipul fiarei. Acesta este mesajul „secret” al capitolului doi din Daniel.

Chiar înainte de decretul legii duminicale, adică de proba chipului de aur al lui Nebucadnețar din capitolul trei al lui Daniel, morții se trezesc și sunt transformați într-o oștire puternică, pentru a proclama solia care identifică și se opune constituirii unirii Bisericii cu statul, identificând totodată că Islamul este instrumentul providențial pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-Și exercita judecata asupra celor care impun închinarea duminicală, așa cum a făcut-o în istoria trecută. Solia identifică faptul că, atunci când chipul va fi pe deplin dezvoltat și va impune semnul fiarei, judecata va fi pronunțată.

Nu există nicio trimitere directă în capitolul trei din Daniel la chipul fiarei care conduce către legea duminicală și își atinge maturitatea odată cu aceasta, dar nu poate exista un al treilea mesaj fără un prim și un al doilea, căci capitolul doi din Daniel trebuie inclus în revelația adevărilor reprezentate în capitolul trei din Daniel. „Secretul” visului cu chipul din capitolul doi identifică poporul lui Dumnezeu care ajunge să recunoască implicațiile de viață și de moarte ale chipului fiarei lui Nebucadnețar.

Logica sfințită cere ca, atunci când Nebucadnețar a hotărât să țină o ceremonie de dedicare pentru idolul său de aur, idolul să fie mai întâi construit, iar muzicienii să repete muzica pe care aveau s-o

interpreteze la ceremonie. Trebuia să existe o pregătire prealabilă a construcției desfășurată pe o perioadă de timp, cu săpături, așezarea unei temelii, schele și muncitori venind și plecând, iar cea pregătire era formarea chipului din visul lui Nebucadnețar; însă mândria lui Nebucadnețar a hotărât să facă un chip al unei singure fiare, nu al tuturor împărățiilor profeției biblice. Construirea acelu chip este testul pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să-l treacă înainte de închiderea timpului de probă și înainte de a fi pecetluit, înainte să răsunе muzica.

Logica sfințită identifică, de asemenea, faptul că Șdrac, Meșac și Abed-Nego nu au fost singurii sclavi evrei care au fost martori ai pregătirilor prealabile sfințirii chipului de aur. Ei au fost pur și simplu singurii evrei care au înțeles implicațiile acelor pregătiri ca pe un avertisment de viață și de moarte și și-au făcut propria lor pregătire personală pentru criza ce avea să vină.

În pasajul din scrierile sorei White de la începutul acestui articol, ea nu doar corelează decretul lui Țefania cu chipul de aur al lui Nebucadnețar și cu legea duminicală, ci identifică, de asemenea, decretul nelegiuit din Isaia.

Vai de cei ce dau hotărâri nelegiuite și de cei ce scriu asupra pe care le-au prescris, ca să abată pe cel lipsit de la judecată și să răpească dreptul celui sărac din poporul Meu, pentru ca văduvele să le fie pradă și să jefuiască pe orfani! Ce veți face în ziua cercetării și în pustiirea care va veni de departe? La cine veți fugi după ajutor? Și unde vă veți lăsa slava? Isaia 10:1-3.

„Decretul nelegiuit” al lui Isaia este legea duminicală, iar ea este „ziua cercetării” și „pustiirea” pentru Statele Unite, căci „apostazia națională” este urmată de „ruina națională”. Potrivit lui Isaia, la legea duminicală, care este totodată chipul de aur al lui Nebucadnețar, „pustiirea” „va veni de departe”.

Aduceți-vă aminte de aceasta și purtați-vă ca bărbați; aduceți-o iarăși în minte, voi, călcători de lege. Aduceți-vă aminte de cele dintâi lucruri, din vechime; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul; Eu sunt Dumnezeu și nu este nimeni asemenea Mie, Cel ce vestesc sfârșitul de la început și, din vremuri străvechi, lucrurile care încă nu s-au împlinit, zicând: Sfatul Meu va dăinui și voi face toată plăcerea Mea; chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o țară depărtată pe omul care împlinește sfatul Meu; da, am rostit și o voi aduce la îndeplinire; am hotărât și o voi face. Ascultați-Mă, voi, cei tari la inimă, care sunteți departe de dreptate: Apropii dreptatea Mea: nu va fi departe, iar mântuirea Mea nu va zăbovi; și voi așeza mântuirea în Sion, pentru Israel, slava Mea. Isaia 46:8-13.

Isaia așază acest pasaj la sfârșitul timpului de zăbovire, căci atunci „mântuirea Lui” nu va mai „zăbovi”. Aceasta are loc la sfârșitul celor trei zile și jumătate din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Sfârșitul timpului de zăbovire este marcat de sosirea mesajului Strigării de la Miezul Noptii, când marea oaste a lui Ezechiel se ridică în picioare. Când se ridică, sunt înălțați ca un stindard în capitolul unsprezece al Apocalipsei.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer care le zicea: „Suiți-vă aici.” Și s-au înălțat la cer într-un nor; și dușmanii lor i-au văzut. Și chiar în ceasul acela s-a făcut un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost

uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine curând. Apocalipsa 11:11-14.

Cei doi martori din Apocalipsa unsprezece se înalță la cer ca stindardul, în aceeași oră cu cutremurul, care este legea duminicală. În vremea aceea, sau, cum spune Ioan, „în ceasul acela”, potrivit cu Isaia, capitolul patruzeci și șase, Dumnezeu cheamă „omul” care împlinește sfatul Său, care este de asemenea „o pasăre de pradă de la răsărit”. Pasărea de pradă, adică „omul” pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-Și aduce la îndeplinire sfatul, vine din „tr-o țară depărtată”. În Isaia, capitolul zece, la vremea „hotărârii nedrepte”, care este legea duminicală, „pustiirea” Statelor Unite vine de „departe”. „Răsăritul” este un simbol al Islamului, căci în profeție ei sunt atât „copiii răsăritului”, cât și „vântul de răsărit”. O „pasăre” în profeție reprezintă o religie, așa cum este ilustrat de Babilon, care este o colivie plină de păsări urâcioase și necurate. „Pasărea de pradă” care vine dintr-o țară depărtată, din răsărit, este religia Islamului.

Și a strigat cu mare putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare, și a ajuns sălaş al demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Apocalipsa 18:2.

Tripla unire a Babilonului modern reprezintă trei forme de guvernare și, de asemenea, trei forme de religie. Religia Națiunilor Unite este spiritismul, religia Statelor Unite este protestantismul apostat, iar religia papei este catolicismul. Toate aceste confesiuni religioase sunt uneori simbolizate prin femei, dar și prin păsări. Este puterea religioasă și politică a Națiunilor Unite, având Statele Unite drept regele principal, cea care așază papalitatea pe tronul pământului. În cartea profetului Zaharia, două păsări sunt cele care îl așază pe papă, identificat de apostolul Pavel drept acel „nelegiuit” în a doua epistolă către Tesaloniceni.

Atunci îngerul care vorbea cu mine a ieșit și mi-a zis: Ridică-ți acum ochii și vezi ce este lucrul acesta care iese. Eu am zis: Ce este? El a zis: Aceasta este o efa care iese. Și a mai zis: Aceasta este înfățișarea lor prin tot pământul. Și, iată, s-a ridicat un talant de plumb; și iată, era o femeie care ședea în mijlocul efei. El a zis: Aceasta este nelegiuirea. Și a aruncat-o în mijlocul efei și a aruncat greutatea de plumb peste gura ei. Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și, iată, au ieșit două femei, și vântul era în aripile lor; căci aveau aripi ca aripile berzei; și au ridicat efa între pământ și cer. Atunci am zis îngerului care vorbea cu mine: Încotro duc ele efa? El mi-a zis: Să-i zidească o casă în țara Șinear; și va fi întemeiată și așezată acolo pe temelia ei. Zaharia 5:5-11.

Efa este un coș folosit pentru măsurare. Cele două femei care așază efa, sau coșul în mijlocul căruia șade papalitatea, sunt două biserici. Două religii vor lua religia care este definită în Biblie drept „cea nelegiuită” și îi vor zidi o casă în țara Șinear. Șinear este un alt nume pentru Babilon, iar Biserica Catolică este Babilonul cel mare în zilele de pe urmă.

Cele două femei care o "întemeiază" pe femeia nelegiuită în Babilon, au "vânt în aripile lor". Acele femei sunt și păsări, căci au "aripi", iar justificarea lor pentru a așeza femeia este "vântul" Islamului, căci Islamul aduce laolaltă mâna fiecărui om. Femeia care este ridicată a fost ținută închisă în efa de la rana ei de moarte din 1798, căci fusese așezată o greutate de plumb peste gura

eferi în care se afla. Dar când începe muzica ceremoniei de închinare a lui Nebucadnețar, cele două femei ale protestantismului apostat și ale spiritismului înlătură greutatea de plumb și ridică al optulea cap, care este dintre cele șapte.

Pe măsură ce ne apropiem de criza din urmă, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe în rândul uneltelor Domnului. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap—puterea papală—oamenii se vor uni ca să I se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra pentru a-i dezbină și a-i risipi pe apărătorii acestuia. Gelozia, bănuielile rele, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și dezbinare. Mărturii, volumul 7, 182.

Tripla unire ridică papalitatea drept cap, căci își propune să nimicească națiunea nedorită.

Căci iată, vrăjmașii Tăi fac tulburare, iar cei ce Te urăsc și-au ridicat capul. Au luat sfat viclean împotriva poporului Tău și s-au sfătuit împotriva celor ascunși ai Tăi. Au zis: Veniți, să-i nimicim ca neam, pentru ca numele lui Israel să nu mai fie pomenit. Psalmul 83:2-4.

Pasărea reprezintă o religie, iar "pasărea de pradă de la răsărit", pe care Dumnezeu o cheamă la "ceasul" legii duminicale, când este proclamat mesajul Strigătului de la miezul nopții, este Islamul. De aceea, chiar în ceasul în care cei înviați dintre morți se înalță la cer drept stindard, "al treilea vai" al Islamului vine îndată. De aceea Isaia afirmă în versetul întâi al capitolului zece: "Vai de cei ce rostesc hotărâri nelegiuite." "Vaiurile" din Apocalipsă sunt Islamul, iar Islamul este judecata providențială, sau un instrument, sau un toiag (Isaia 10:5) de care Dumnezeu Se folosește pentru a pedepsi Statele Unite pentru impunerea închinării duminicale.

Capitolul patruzeci și șase din Isaia identifică „pasărea de pradă de la răsărit” drept „omul care împlinește sfatul Meu”. Acel „om” este Islamul și este chemat „dintr-o țară depărtată”, căci Dumnezeu a „hotărât” să judece Statele Unite, iar apoi lumea, pentru impunerea duminicii, așa cum a făcut odinioară cu Roma păgână și primele patru trâmbițe, iar apoi cu Roma papală, în al cincilea și al șaselea „Vai” ale trâmbițelor. Scopul Său în capitolul patruzeci și șase din Isaia este să cheme „pasărea de pradă de la răsărit”, iar El le face cunoscut poporului Său, celor care doresc să înțeleagă sfatul și scopul Său: „Aduceți-vă aminte de cele dintâi, din vremurile de demult; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul; Eu sunt Dumnezeu și nu este nimeni asemenea Mie, Cel ce vestesc sfârșitul de la început și, din vremuri străvechi, lucrurile care încă nu s-au făcut, zicând: Sfatul Meu va rămâne în picioare și voi împlini toată plăcerea Mea.”

În versetul trei din capitolul zece al lui Isaia, Isaia consemnează trei întrebări importante:

Și ce veți face în ziua cercetării și în pustiirea care va veni din depărtare? La cine veți fugi după ajutor? Și unde vă veți lăsa slava voastră? Isaia 10:3.

Întrebarea finală identifică faptul că țara cea slăvită își pierde slava odată cu decretul nelegiuit. Slava Statelor Unite este Constituția, care este pe deplin desființată odată cu legea duminicală.

Iar Constituția garantează poporului dreptul la autoguvernare, prevăzând că reprezentanții aleși prin vot popular vor adopta și vor aplica legile. A fost acordată, de asemenea, libertatea

creinței religioase, fiindu-i îngăduit fiecărui om să se închine lui Dumnezeu potrivit dictatelor conștiinței sale. Republicanismul și protestantismul au devenit principiile fundamentale ale națiunii. Aceste principii sunt secretul puterii și prosperității ei.

Este Constituția cea care identifică slava care este lăsată în pulbere odată cu legea duminicală.

„Când națiunea pentru care Dumnezeu a lucrat într-un chip atât de minunat și peste care El a întins scutul Atotputerniciei Sale abandonează principiile protestante și, prin legislativul ei, acordă încuviințare și sprijin romanismului în limitarea libertății religioase, atunci Dumnezeu va lucra, prin propria Sa putere, pentru poporul Său care Îi este credincios. Tirania Romei va fi exercitată, dar Hristos este refugiul nostru.” Mărturii pentru pastori, 206.

La „decretul nelegiuit” al lui Isaia, care este legea duminicală, slava Statelor Unite a dispărut, și ea răspunde imediat la a doua întrebare a lui Isaia, fugind profetic la Organizația Națiunilor Unite, confederația celor zece regi din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, pentru a primi ajutor ca să facă față atacului Islamului din al treilea „Vai”. Prima dintre cele trei întrebări identifică cadrul pustiirii produse de legea duminicală, care determină Statele Unite să-și înceapă următoarea lucrare de a constrânge întreaga lume să accepte combinația dintre biserică și stat, așa cum este reprezentată de unificarea Organizației Națiunilor Unite cu Biserica Catolică, cu papa exercitând controlul asupra acestei relații nelegiuite. Acea pustiire este numită „ziua cercetării”. Toate aceste realități profetice se aliniază cu ceremonia de dedicare a chipului de aur al lui Nebucadnețar.

Vom continua capitolul al treilea din Daniel în articolul următor.

În istoria lui Nabucodonosor și a lui Belșatar, Dumnezeu Se adresează oamenilor de astăzi. Condamnarea care va cădea asupra locuitorilor pământului în această zi va fi din pricina respingerii luminii. Condamnarea noastră la judecată nu va rezulta din faptul că am trăit în rătăcire, ci din faptul că am neglijat prilejurile trimise de Cer pentru descoperirea adevărului. Mijloacele de a ajunge la cunoașterea adevărului sunt la îndemâna tuturor; dar, asemenea regelui îngăduitor cu sine, egoist, acordăm mai multă atenție lucrurilor care încântă auzul, desfată privirea și răsfată gustul decât lucrurilor care îmbogățesc mintea, comorile divine ale adevărului. Prin adevăr putem răspunde marii întrebări: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Bible Echo, 17 septembrie 1894.